

29. mar. 1844

FAKTA

Dato:

29. mar. 1844

Sidetal:

Dagbog B, side 80-81

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.

KKS14024

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af

et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og

kærlighed, København 2018, s. 209-

210

TRANSSKRIFTION

29 Martz

Hvorfor ønsker jeg mig tit Døden? hvorfor er jeg saa mismodig? Jeg staaer paa et vanskeligt Punkt, paa Overgangen til et nyt Liv, som jeg i mine bedste, haabefuldeste, trøsteligste Øieblikke troer. Den barnlige Betragtning af Livet er forsvundet, og jeg skulde vaagne til Erkjendelse, til klarere Bevidsthed; men lad mig endelig holde fast ved: at der gaaer mange Spor gennem Livet. Philosophien har nuomstunder saaledes gjennemvævet Alt, at det altid vil danne sig for mit Øie, som der kun gik to Veie, og de, der var paa den ene, maatte fordømme, hvad der ledede Nogen ind paa den anden. Det er ikke saa! Gud er kjærlig og vil ikke, at Mennesket i sin Udvikling paa visse Trin skal nødes til at fordømme sit tidligere Liv, sin tidligere Kjærlighed, naar denne var uskyldig. Jeg beder kun om Klarhed! Jeg beder kun om Kraft til at gaae heelt igjennem denne Tvivlens Periode for paa den anden Side at komme frem, klarere for mig selv med Hensyn paa det, hvad Mennesket tør fatte – med mere Kraft, at jeg ikke skal være en Bold for det tilfældige Spil af godt og ondt Lune eller Andres Vilkaarlighed. O Gud! i Grunden er der dog Haab og Tillid til Livet hos mig! Jeg vil ikke frygte, thi meget Ondt har jeg ikke gjort. Og dog, kan jeg sige det med Sandhed? – Var end •81• min Synd sjældnere forsætlig Ondskab, saa var dog det tit, at jeg forsømte at gjøre det Gode eller begik ligefremme Overtrædelser af Svaghed; en Svaghed, der ikke alene lod mig synde mod mig selv, men tit stillede mig i skjæve, jammerlige Forhold til Andre; hvor meget mere havde jeg kunnet udrette i mit Arbeide – hvor langt modnere havde jeg været som Menneske, om ikke denne Svaghed havde dulgt sit rette Navn for mig, saa jeg selv har kjælet for den og troet, det var noget Godt. Lad Andre fordømme mig som Egoist, som Stolt, som Særlig – lad mig kun tabe den Forekommenhed, min Forfængelighed halv ubevidst nødte mig til at vise Andre – lad mig kun tabe den ganske, den er stærkt paa Glid og jeg skal sandelig ikke holde paa den. Da skal mine Venner kunne kjende mig og jeg skal kjende mig selv. – Den kjære Lorenz Frølich skal jeg da snart atter see efter halvfjerde Aars Fraværelse. Lorenz! vi havde tidligere stærk og ædel Indflydelse paa hinanden, lad de Dage fornyes, om end kun for en kort Tid, da skal jeg velsigne Dit Komme hertil. Mød Din gamle Ven uden Fordom – see der er endnu det samme Sind i ham, skjøndt mangan Illusion er svundet, men Livet er rigt, det kan taale at tabe uhyre af den Glands, hvori den tidlige Ungdom seer det, og der [er] altid nok tilbage til at give det Værd. Kom! kom snart! –

29 Marty

Hvorfor ønsker jeg mig til Døden? Hvorfor er jeg
saa mismodig? Jeg staaer paa et vanskeligt Punkt,
paa Overgangen til et nytt Liv, som jeg i mine
bedste, haabefuldeste, trosteligste Øieblikke traer. Den
bevnlige Betragtning af Livet er forsvundet, og
jeg skulde vagne til Erkjendelse, til klarere Bevidst-
hed; men lad mig endelig holde fast ved: at der
gaaer mange Spor gjennem Livet. Philosophien
har nu om Stunder saaledes gjennemvædet Alt, at
det altid vil danne sig for mit Øie, som der kun
gik to Veie, og de, der var paa den ene, maatte
fordømme, hvad der ledede Noget ind paa
den anden. Det er ikke saa! Gud er kjærlig
og vil ikke, at Mennesket i sin Udvikling paa
visse Tider skal nødes til at forbinde sit tid-
ligere Liv, sin tidligere Kjærlighed, naar den
var uskyldig. Jeg beder kun om Klarhed!
Jeg beder kun om Kraft til at gaa heelt
igjennem denne Tiendes Periode, for paa den
anden Side at komme frem, klare for mig
selv med Hensyn paa det, hvad Mennesket tør
fatta - med mere Kraft, at jeg ikke skal være
en Bold for det tilfældige Spil af godt og ondt
Løse eller Andres Vilkaarlighed. O Gud! i frem-
den er der dog Plads og Tiliid til Livet hos mig!
Jeg vil ikke frygte, thi meget Ondt har jeg ikke gjort.
Og dog, kan jeg sige det med Sandhed? - Naar end

81

min Lynd sjeldnere persættij Ondskab, saa var dog
 det tit, at jⁱ forsvante at gjere ~~det~~ det Gode eller be-
 gje bjeffremme Overtrødelser af Svagbed; en Svag-
 bed, der ikke alene lod mig sijnde med mig selv,
 men tit stillede mig i skjæve, gammelrige For-
 hold til Andre; hvor meget mere havde jⁱ kunnat
 indætte i mit Arbejde - hvor langt med mere havde
 jⁱ været som Mennecke, om ikke denne Svagbed
 havde dælt et netto Naavn for mig, saa jⁱ selv har
 kjælet for den og traet, det var noget godt. Lad
 Andre fordomme mig som Geist, som Stolt, som
 Lærling - lad mig kun tabe den Forkommenehed,
 min Forføngelighed halv ubevist. Det mæste mig
 tit at vise Anden - lad mig kun tabe den ganske,
 den er stærkt paa Glid og jⁱ skal sandelig ikke
 holde paa den. Da skal mine Venner kunne
 kjende mig og jⁱ skal kjende mig selv. - Den
 gjære Loreng Frøelike skal jⁱ da snart atter
 see efter halufferd's Lars Travelse. Loreng!
 vi haade tidligere stærk og ædel Indflydelse paa
 hinanden, lad de Dage fornyes, om end kun
 for en kort Tid, da skal jⁱ velsigne Dit Komme
 hertil. Med Din gamle Ven uden Fordom - see den
 en end nu det samme Lind; haav, skjendit
 mangen Illusion er svundet; men livet er rigt,
 det kan taale at tabe uskyld af den Glæde, hvor
 den tidlige Ungdom see det, og den altid nok til bage-
 til at gjere det Værd. Kom! kom snart! -